

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 26. Persecutio Antiochiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](#)

stantem, quæ quasi Concilii auctoritate Sæculum IV.
polleat. Tunc etiam discordiam memo- A. C. 370.
rant, quæ ipsos Catholicos dividebat,
nempe schisma Antiochenum, & appro-
bando Epistolam Synodalem Occidenta-
lium finiunt.

S. Basilius litteras quoque per Diaconum Sabinum ad Episcopos Illyrici, Italiæ, & Galliæ misit, & ad quosdam alios, qui sibi privatim scripserant, nominatim ad Valerianum Illyricum, seu potius Aquilejensem. Gratulatur ei, sicut & aliis, quod in Occidente una omnium es-
set fides, dicitque, oportere, ut per Oc-
cidentales fides in Oriente renovetur, ut
pro accepto Beneficio vices reddant. (*)

§. XXVI.

Persecutio Antiochiae.

Tristis imago Orientalis Ecclesiæ, quæ Socr. IV. 17.
in his Epistolis exhibetur, erat verisimilis, & magna vis Persecutionis, maxi- in Melet. p.
me postquam Imperator Valens circa 1023. Theod.
mensem Junium anno 370. Antiochiam IV. e. 13.
venisset; ita nempe juramento stabat,
quod, cum baptizaretur, in Eudoxii manus præstiterat. S. Meletius, Catholico-
rum Caput, jam tertio in Armeniam, Pa-
triam

(*) Ubi illa ætate, in qua Regione, in quo
orbis angulo fides, & Ecclesia Lutheranorum de-
litescebat?

Sæculum IV. triam suam, relegatus est; ibi commoratus est in prædio suo, quod Gethasus dicebatur, prope Nicopolim in finibus Cap. Basil. ep. 187 padociæ sito; hinc inter ipsum, & S. Basil. p. 368. lium non infrequentis commercii occasio. Paulino alteri Antiochiæ Catholiconum Episcopo pepercerunt, sive virtutem ejus reveriti, sive fidelium, eum frequentum, paucitas extra curam fuit. At Socr. IV. c. 2. Soz. V. c. 7. Christiani, qui S. Meletio adhæserant, sine Pastoribus non fuerunt, Flavianus, & Diodorus Presbyteri hujus gregis. Sup. l. XII. ram in se suscepérunt, illi ipsi, qui adhucdum Laici ei sub regno Constantii adstiterant. Flavianus, sequenti tempore Episcopus Antiochenus, nequid pro Concione dicebat, sed aliis perorantibus materiam, & argumenta suppeditabat. Diodorus postea Episcopus Tarsensis fuit, jam ex tunc S. Basilio, S. Athanasio, Petro, & Timotheo successoribus ejus amicitia junctus. Joannes quoque, & Stephanus Basil. ep. 177. in custodiendo S. Meletii grege laborarunt, qui utrumque postmodum Episcopos constituit, Joannem Apamensem, & Theod. IV. c. 2. Stephanum Germaniciensem. Cathol. l. 4. c. 2. p. 25. Id. Phi. 780. Et c. 8. p. 815. ci, qui cum S. Meletio communicaverant, suis Ecclesiis, nempe Palea, & alia nova, sibi ab Imperatore Joviano concessa, depulsi, ad pedem montis, civitatis Antiochenæ proximi, conveniebant; ubi erant cavernæ, in quibus S. Paulus se liquef

liquando occultasse ferebatur; in illis Dei Sæculum IV.
 laudes cantabant, & verbum ejus auscul- A. C. 370.
 tabant, hiemali tempore pluviis, & ni-
 vibus, æstivo solis ardoribus vexati. Il-
 luc quoque milites immissi sunt, qui eos Hier. ep. 57.
 effugarent; tunc in ripis fluvii Orontis Damaſo.
 congregabantur, unde iterum abacti, in
 exercitiorum campum migrarunt, quare
 ab illis, qui de communione Paulini e-
 rant, campenses dicti sunt; at hoc etiam
 loco tertio depulsi sunt. Interim Valens Socr. IV.
 Imperator multos eorum tormentis sub- c. 17.
 jecit, multos diverso mortis genere,
 plurimos vero in Orontem projectos, su-
 itulit.

§. XXVII.

S. Aphraates.

Palatium Regium Antiochiæ in ripa O- Theod. IV.
 rontis stabat, & via publica, quæ in hift. c. 26. Id.
 campos ducebat, erat intermedia. Qua Philost. c. 8.
 dam die Valens ex superiore porticu pro-
 spiciens, vidi senem, vili palliolo tectum,
 & quamvis senio tardaretur, passus, quan-
 tum posset, urgentem; qui stabant pro-
 ximi, Imperatori dicunt, esse Monachum
 Aphraatem, quem hujus urbis populus
 mira veneratione colebat; is, relicta so-
 litudine, prodierat, ut periclitanti Eccle-
 siæ succurreret, quamvis esset simplex
 Laicus, & tunc quidem in illum locum,
 ubi